

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק הטלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש הטלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 615

משכיל לדוד

פרשת נשא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

תובנות לחיי נישואין מוצלחים

אחר כל נפילה, שהרי "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כ"ד ט"ו). וכך דורשים את הפסוק (תהילים כ"ד ג') "מי יעלה בהר ה'", שענין עבודת ה' ובניין בית בישראל הוא כעליה על גבי הר, שמטבע הדברים אין העליה חלקה וישנן נפילות לחוב. אך העיקר, שבסופו של דבר יהא בבחינת "ומי יקום במקום קדשו", שלבסוף מצליחים לקום ולהתייצב. ואין להתייאש מנפילות ומויכוחים שיש בין איש לאשתו, כי זה דבר טבעי, אלא העיקר להתאזר בסבלנות עד שמגיעים לעמק השווה ולשלום בית אמיתי.

כמו כן ראינו שמשוה רבנו לא בנה את המשכן בעצמו, אלא נתן לבני ישראל לבנותו. ומזה גם כן יש לימוד לדורות, שיש לתת לזוג צעיר אשר בנו את ביתם מקרוב להשתדל להסתדר לבד, שלא יסתמכו יתר על המידה בבני המשפחה וההורים והאחים, אלא שילמדו להסתדר לבד. כשם שמשוה רבנו נתן לתלמידיו לבנות את המשכן, למרות שיכול היה לבנותו לבד. וכל זאת מפני שהזוג יצליח יותר כאשר ישכילו להסתדר בכוחות עצמם, ואז יפתחו את כישוריהם וכוחותיהם וכך יזכו לבנות בית לתפארת.

עוד נקודה למדים מחנוכת המשכן; הנשיאים הביאו מתנות משותפות, וכל נשיא השתתף עם עוד נשיא חברו בתרומת עגלה למשכן. כמו שנאמר (במדבר ז' ג') "ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשאים". רואים מכאן את גודל חובת האחדות וההשתתפות, וגם על נשיאי ישראל הקפידה התורה וחייבה אותם להתאחד ולהשתתף יחד, מאחר וכל ההצלחה תלויה באחדות ובשיתוף ורק בזה ישתתף המשכן. כך גם בבניין בית בישראל, יש צורך שהבעל והאשה יהיו שרויים באחדות ויעשו את דרכם ביחד באחדות גמורה, וזהו כל סוד הצלחתם.

ורעיון נפלא זה רמזו במילה "בעגלות". כי עגלות מלשון 'עגול'. ואמרו בספרים הקדושים כי העגול מסמל הוא את האחדות, שהרי אין בעיגול פינות וזוויות כלל אלא הכל מחובר במקשה אחת ללא כל בליטה. ועל פי זה ניתן להסביר מה שאמרו חז"ל (תוספתא מעשרות); "כל מעשיו של הקב"ה עגולים הם". היינו כי כמו שהוא יתברך אחד ושמו אחד, כך כל מעשיו מאוחדים ולכן ברא אותם עגולים, ובזה בא לרמז על האחדות. ומן הטעם הזה נהגו לקדש את האשה בטבעת עגולה אשר תסמל את האחדות שביניהם, ובאחדות יש שורש ההצלחה וזהו יסוד כל חיי הנישואין. ויהי רצון שכולנו נזכה לבנות בית נאמן בישראל, המושתת על אדני התורה והיראה שישרו בו תדיר אהבה ואחוה שלום ורעות. אמן ואמן.

בית המקדש היה מאז ומתמיד מקום להשראת השכינה הקדושה. בעוונותינו כשנחרב, השכינה שורה בבתי ישראל, כל בית ובית מישראל הוא מקדש מעט ומקום להשראת השכינה. כשיש שלום בין איש לאשתו, אזי שורה השכינה, כמו שאמרו חז"ל (סוטה יז.) "איש ואשה זכו שכינה ביניהם". וכך אומר המדרש (מובא בספר "שיבולי הלקט" הלכות אישות); ברא הקב"ה אשה לאדם הראשון ולא עלה זיווגם יפה. מה עשה הקב"ה? שם מאותיות שמו ביניהם שהם י-ה, ונתן אות יו"ד באיש ואות ה"א באשה, וכך הצליח זיווגם השני. ולכן נאמר בפסוק (בראשית ב' כ"ג) "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת". וידוע שאם נחסיר אותיות י-ה מ"איש" ומ"אשה", ישארו אותיות "אש".

ולפי זה כיון שהקמת בית בישראל דומה לבנין בית המקדש, מן הראוי שכל זוג יתבונן כיצד בנו בני ישראל את המשכן, וילמדו ממנו כללים להקמת ביתו של אדם. וזו סמיכות הפרשיות - פרשת סוטה וחנוכת המשכן. והנה לבנות בית ששוררים בו אהבה ואחוה אין זה דבר קל, וכבר ראינו אנשים שבנו בית לתפארת מבחינה חיצונית ובו כל חמדות העולם הזה - אך בתוך הארמון הזה לא שררה שלוה. היו בו תככים ודברי ריב. וכיון שלא היה ביניהם שלום, הכל נהרס וכמה מהם אף ירדו מנכסיהם, כי האשה היא זו שמביאה את הברכה לבית (כמובא במסכת בבא מציעא ט.).

הנה אירע שהגיע לפני אדם וסיפר שהוא נישא בפעם החמישית... הואיל ונישואיו הראשונים ארבעה במספר לא עלו יפה- וכל פעם הייתי מתרה בו לשנות את טבעו והתנהגותו. ומאותה סיבה שגירש את נשותיו הראשונות, גירש אף את אשתו שנשא כעת, אך ללא הועיל, כיון שלא שינה את טבעו אז ממילא נישואיו לא צלחו. הרי שצריך האדם לשבר את מידותיו הרעות, אם הוא מעוניין שהשלום ישרור בביתו.

ומחנוכת המשכן הנזכרת בפרשתנו, לומדים עוד כמה לימודים חשובים לחיי הנישואין. אמרו חז"ל (מובא ברש"י) על הפסוק (במדבר ז' א') "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן". לא נאמר 'ביום הקים', מלמד שכל שבעת ימי המילואים היה משה מעמידו ומפרקו, ובאותו היום העמידו ולא פירקו". ולמדים מכך שגם בחיי הנישואין יש לדעת שלא הכל הולך למישרין ובנקל, שהרי אין תכונות האיש כתכונות האשה, וכשם שפרצופיהן שונים כך דעותיהם שונות. ובעיקר בתחילת חיי הנישואין יש עליות ומורדות, וצריך להתייצב כל פעם

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת נשא י"ב סיון תשע"ב

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
19:20	19:20	19:05	הדלקת נרות
20:22	20:25	20:22	מוצאי שבת
21:09	21:09	21:06	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

הילולא דצדיקא

טז - רבי ששון לוי, מחכמי המקובלים בירושלים	יב - רבי דוד פארדו, מח"ס שושנים לדוד
יז - רבי משה לייב שפירא, מח"ס טבעות החושן	יג - רבי רפאל יונה טיקוצ'ניסקי, ראש ישיבת ירוחם
יח - רבי אברהם הכהן רפפורט,	יד - רבי חיים דוד עמר, תלמיד האוה"ח הקדוש
מח"ס איתן האזרחי	טו - רבי ידידיה רפאל חי אבולעפיה, מח"ס דרך ושלום

אמרי חכמים

המרגלית שמופקדת בבנק

עשו לי הם כבוד גדול, וגרמו לי בזה נחת רוח מרובה. ואמתיק לך את הענין במעשה שהיה:

לפני כמה שנים, היה עשיר גדול אחד, שהוריש לבנו עושר רב. ובכלל נכסיו הוריש לו מרגלית אחת יקרה, משקלה מאה קראט, ואין בה שום מום ויצא שמה בכל העולם.

בנו של העשיר איבד את כל נכסי אביו, ולא נותר בידו אלא המרגלית הזאת. מה עשה, הלך אל הבנק בעירו, ולקח מהם הלואה בסך חמישים אלף זהובים, ונתן להם המרגלית בתורת פיקדון. לאחר שבזבז המעות הללו, חזר ולוה עוד חמישים אלף זהובים, וכך עשה עד שהגיע לסך של מאתים אלף זהובים. כשביקש ללוות מהבנק עוד זהובים, לא נתנו לו אף פרוטה אחת. ויצא קרח מכאן ומכאן.

ניגש אליו מתווך אחד ואמר לו. שמע לעצתי, תמכור את המרגלית לבנק בסך של חמש מאות אלף זהובים או יותר, וכך יותרו בידך גם כמה מאות אלפי זהובים. וכך גם תשיב לבנק את המעות אשר לקחת מהם בהלואה. לעג לו הבן - דבר זה לא אעשה מימי. שכן המרגלית הזאת כשהיא מונחת עתה בבנק כפיקדון, הנה היא נקראת בפי כל על שמי. הכל אומרים מרגלית פלונית, של פלוני היא, ואני מתכבד בה. אם אמכרנה לבנק, אזי ממילא ילך שמה הטוב של המרגלית ממני, ואין אני רוצה לאבדה מתחת ידי. ואע"פ שכעת הנני בעל חוב לבנק, אין בכך כלום, שהעולם אומרים, אפשר וביום מן הימים יפרע את חובי.

ועל כן, סיים השר; גם אני יודע בעצמי שאני מזרע היהודים, וה' הוא האלהים אשר נתן לנו תורת אמת. ואף שעתה אני מקיים את מצות ה', ונתערבתי בין הגויים, הרי שבכל שעה שאני מתבונן בדבר זה, נגרם לי צער רב. והנה היום כשפגעת בחבורת הילדים, שקראו אותי כולם פה אחד, בשם "יהודי", שמחתי מאד. כי ידעתי ששם "יהודי", שהוא המרגלית היקרה, לא ניטל ולא סר ממני, ועדיין שמי נקרא עליה. ועל אשר עברתי על כמה ממצות התורה, הרי שיש לי פרעון ע"י שאשוב בתשובה. ולכן מרוב שמחתי בדבר, השלכתי להם אלף זהובים, בעד הבשרה היקרה שבשרוני.

לבית אבותם

והנמשל: רואים אנו באנשי אירופא, שרבים עמי הארץ המתערבים בגויים, אוכלים ושותים עימם, ומחללים את השבת ועוד כהנה רעות. ועם כל זה, אינם פושטים שם היהדות מעליהם, ושומרים על שמם לדורי דורות, כששני עדים מעידים על כך: מצות המילה, וזהירותם שלא לישא נשים כי אם מבנות ישראל. כדי שלא יפסידו שם היהדות, ולא יפסק מזרעם חבל היהדות.

וזהו ביאור הכתוב: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל". "כל", הריהו מרבה את כלל ישראל, ואף את עוברי העבירות שבהם, שיהיו לאחר דורות רבים. הרי שאתם צריכים לישא את ראשם - לעשות להם נשיאות בדברי שבח וסניגוריא שתאמרו עליהם.

ואם תאמר, הכי צד ובמה נמצא דברי זכות וסניגוריא על כלל ישראל, גם על עוברי רצונו? לזה אמר הכתוב: "למשפחתם לבית אבתם". רצונו לומר כי הזכות אשר תמצאו להם כל הימים, זהו הזכות הגדולה עליה מקפידים כל ישראל בכל מושבותם, שלא להתערב בנישואיהם עם נשים נכריות, אלא אך "למשפחתם לבית אבתם". כלומר, לנשים מזרע ישראל, שבכך שומרים הם על שם יהדותם, על המרגלית היקרה שברשותם. וכדאי הוא הזכות הזו ללמד עליהם דברי שבח וסניגוריא, ולעשות להם נשיאות בבחינת "שאו את ראש כל עדת בני ישראל".

בפרשתינו נמשך הצווי הא-להי "נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפחתם", לאחר שכבר ניתה הוראה כללית בפרשת במדבר: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם".

ברינו יוסף חיים מבבל זיע"א, עומד בספרו "עוד יוסף חיי". על הדיוק בלשון הכתוב: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל". דלכאורה תיבת "כל" מיותרת היא, דהא ודאי שהמצוה למנות, כוללת היא את כלל ישראל, בלא יוצא מן הכלל. והיה לו לכתוב לומר: "שאו את ראש עדת ישראל". בלא להזכיר את תיבת "כל". ונראה לי בס"ד, מבאר הרב זצ"ל. שכן ידוע הוא שהאדם צריך ליהדר מאד, שלא ידבר חובה וקטיגוריא על עם ישראל לפני הקב"ה, ואפילו לא על הרשעים שבהם. ואף שהחכם חייב להוכיח את רשעי ישראל, ולהראות להם את גנותם וסכלותם, ורשאי הוא לדבר עימם קשות כדי להחזירם בתשובה. עם כל זה, לפני הקדוש ברוך הוא, לא ידבר דברי חובה וקטרוג, ולא יגנה אותם, אלא אדרבא ידבר עליהם דברי זכות וסניגוריא.

מרגלית יקרה

להמחשת הדברים, נותן הרב ביטוי, על פי מעשה שהיה: הנה פעם אחת שמעתי מאדם אחד, מדבר בגנות אחינו בית ישראל היושבים בארצות אירופא. ואמר שהם מחללי שבת בפרהסיא, מקטנון ועד גדול, ואוכלים מאכלות אסורות, ועוד הרבה דברי גנאי. אמרתי לו, מי הכריחך לדבר דברים אלו של גנות, ומה לך בדברים אלו. ולמה תבחר לעשות מעשה זבוב, שאינו חונה על בשר נקי וטהור, אלא רק על מכה וחבורה. כי כן אתה מספר בגנות אנשי אירופא, ואינך מספר בדבר טוב ובדברי שבח שיש בהם.

והשיב לי: וכי מה דברי שבח יש בהם ביהודי אירופא, שאדבר בו? אמרתי לו: יש ויש. כי הנה תמצא שאפילו אותם האנשים המחללים שבתות ויו"ט, ואוכלים בשר בחלב ונבילות וטריפות, ושותים יין עם הנכרים ומתערבים עמם. עם כל זה, הם מחזיקים בשם היהדות אשר עליהם, ומודים ומודיעים בפייהם שהם יהודים. ואין שם היהודים חרפה להם, אלא הוא להם לכבוד ולתפארת.

ואספר לך מעשה ששמעתי, על עשיר גדול מאנשי אירופא שבדור הקודם, שהיה שר נכבד מאד בעיני המלכים, אוכל ושותה עמהם. והנה פעם אחת, הזמין מלך אחד, שלשה מלכים לארמונו, וגם את השר היהודי הזמין לבוא ולסעוד עמו.

כשרכב השר בעגלתו לבוא לארמון המלך, פגש בקבוצת ילדים קטנים. והיו הילדים מוחים כפיים וקורים בקול רם "יהודי!" "יהודי!" מה עשה העשיר? לקח כיס אחד שהיה מלא בדינרי זהב, וזרק לפנייהם כדי שילקטו ויקחו אותם.

בשעת הסעודה, נענה אחד מן השרים אשר ביקש לבזות את היהודי. ואמר: שמעתי הביזיון אשר עשו לך הילדים באמצע הדרך, והיה ראוי לעשות בהם משפט, אך מכיון שקטנים הם ואין בהם דעת, אין מענישים אותם. ויענהו העשיר. למה תאמר כי עשו לי הילדים ביזיון? הלא אדרבא,

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרדו המרכזי בטל: 02:6433605
הפצה ראשית: משה נידם - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

להוכיח מיד

השומע את חברו מתחיל לספר לשון הרע ואינו מוכיחו מיד [אם הוא משער שתוכחתו תתקבל, או לפחות יש לו ספק בדבר], עובר על מצות עשה של 'הוכח תוכיח את עמיתך'.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

מסירות נפש לכבוד ה' יתברך

זה נוטל את השולחן וזה נוטל את המנורה ... רבי שמואל בר נחמן אמר, חס ושלוש לא היו בני קהת מניחין את הארון ורצין לשולחן ומנורה, אלא אף על פי שמתמעטין, היו נותנין נפשם על הארון. עד כאן.

מכאן נמצינו למדים את גודל מסירות נפשם של בני קהת, שהיו יודעים שהארון היה מכלה בהם, אך בכל זאת היו ממשיכים לטעון אותו במסירות נפש. אולם למרות הכל יש לעבוד על המידות, שהרי קורח אף הוא היה מטועני הארון, ובכל זאת עשה מחלוקת על משה רבינו. הרי שניתן לראות מהו גודל הקלקול של מידות רעות שיכולות להיות גם מנת חלקם של גדולים וטובים, כי רואים מכאן שלבני קהת היה ריתחא דאורייתא, עד שהתעלמו מן הסכנה ולא דאגו לגופם. וכל זאת משום שהרגישו את חשיבות חובתם לעבוד בבית המקדש, ולדרגה שכזו זכו כיון שגרשו את היצר הרע מליבם וראו רק את עבודת ה' ולא את הסכנה.

למעשה הלויים שירתו את כלל ישראל, שהרי עבודת בית המקדש הייתה עבור כלל ישראל, ולמרות הסכנה שהייתה בעבודת בית המקדש, לא נמנעו הלויים מלשרת בבית המקדש בשמחה ובאהבה עבור בני ישראל, וכל זאת לכבוד ה'.

נראה שהתורה רומזת כאן על עבודת המידות. כי השם "גרשון" הוא מלשון גירושין המרמז על גירוש המידות הרעות וגירוש היצר הרע. וזהו "גם הם" העולה בגימטריא פ"ה, שעל ידי שמגרשים את המידות הרעות אז "הפח נשבר ואנחנו נמלטנו" (תהילים קכ"ד ז'). כלומר שיוצא כל הרע שבאדם, ואז הוא נמלט הימנו ונחשב לבן חורין.

כמו כן בסוף פרשת במדבר (שם פרק ד') מספרת התורה על עבודת בני קהת שהיו עובדים בקדש הקדשים. ומצינו שבני הקהתים היו מתמעטין משהיו מגיעים לכלל עבודה. ואומר המדרש (בראשית רבה ה' א') מפני מה? רבי אלעזר בן פדת בשם ר"י בן זמרא אומר, שמתוך שהייתה האש יוצאת ושָׁפָה בטועני הארון היו מתמעטין. והיו כל אחד ואחד רצין,

"מייין ושכר יזיר". (ג.ו.)

דרש רבי עובדיה ספורנו: הנזיר שחפצו להזיר לשם ה', לא יסגף עצמו בצום - שממעט מלאכת שמים. ולא יצער גופו במכות פרושים - כי זה מנהג צבועים. אבל זיר את עצמו מן היין, שבזה ממעט את התאוה ומכניע את יצרו, ולא יחליש כוחו בזה כלל.

"כה תברכו את בני ישראל". (ו.כג.)

חז"ל דרשו את הטעם שנאמרה פרשת ברכת כהנים אחר פרשת נזיר, שכל המזיר את עצמו מן היין לשם שמים, זוכה לכל הברכות האמורות בברכת כהנים.

ביאור הדברים, כותב בעל הכתב סופר; היות שעל פי רוב אדם שבע ודשן עלול לבעט מרוב טובה, נמצא שכל הברכות האמורות בתורה בעניני עולם הזה, אינם אלא לדעתו. כמאמר החכם מכל אדם "עושר שמור לבעליו לרעתו" (קהלת ה, יב). לא כן אדם היודע להגביל את עצמו ולהתקדש מתענוגגי עולם הזה, ומהעושר אשר חננו ה', הוא עושה מעשים טובים ומהנה לאחרים, אצלו ודאי אין העושר לרעתו. לזה כיון המדרש באמרו, שכל המזיר את עצמו מן היין לשם שמים - זוכה לברכות האמורות בברכת כהנים. היינו, כי היות והוכיח את עצמו כמי שכובש את יצרו מפני נסיון העושר, ממילא הופכות הברכות עבורו לברכות אמת לטובתו, ולא לרעתו.

"הקריב את קרבנו קערת כסף אחת". (ז.יב.)

מוכרחים לומר ש"תורה מן השמים", שהיא ניתנה בזמן משה רבינו ולא שבדורות האחרונים קם מישהו וזייף את התורה - כך טען מרן הסטייפלר, רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל. מהתורה עצמה יש ראיה מוכחת שהיא לא נכתבה על ידי בשר ודם.

כי בפרשת נשא מסופר על ההקרבה של י"ב הנשיאים, והתורה חוזרת על אותם הפסוקים אצל כל שבט ושבט. ואם זה היה

מן המעיין

אדם שכתב את התורה, מיהו אותו אדם שיחזור ויכתוב את אותם הדברים שנים עשר פעמים, אותו דבר בדיוק?

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש

רבינו חיים בן עטר זיע"א

"יברכך ה' וישמרך". (ו.כד.)

הקדים הברכה ואחר כך השמירה, לומר שיצוה ה' שמירתו להם לפי ערך הברכה וגדולתה. עוד ירצה שכל כך תהיה גדולת הברכה עד שיצטרך ה' לשומרך. עוד ירצה יברכך ולא יסובב רעה מהברכה.

יאר ה'. פירוש שלא יהיה מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, שבזה יאיר אור שכינתו על ישראל.

ויחנך. פירוש יתן לך חן וחנינה.

ישא ה' פניו אליך. פירוש, אם סובבו מעשים עד שהבדילו עונותיכם ביניכם ובין אלהיכם, ישא ה' המבדיל.

וישם לך שלום, פירוש הוא היפך הפירוד.

והמשכיל בתיבת שלום, ידע כי הוא זה יסוד עולם המחזיק בעליונים ובתחתונים, והוא כלי המחזיק ברכה כשאין מפריד.

וזה הוא סוד ושמו את שמי על בני ישראל, שגמר אומר ואני אברכם.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הרה"ג רבי ניסים יגן זצ"ל

"רבונו של עולם!
אני יודע למה אתה
לוקח אותם, את
הנשמות הצעירות
האלה. בגלל שלוש
עבירות; טהרת
המשפחה, תפילין
וחילול שבת. רבונו
של עולם! תן לי אותם
אני יחזיר אותם אליך
בתשובה שלימה. אל תיקח
אותם, רק תתן לי זמן ואני יחזיר אותם אליך בתשובה"...

מקום בארץ ובעולם, השיב שלפעמים הניצוץ היהודי נדלק, והחיפזון במקרה זה נחוץ מאוד כדי לנצל הזדמנות שלעיתים לא תשוב עוד. טרדותיו הרבות לא מנעו ממנו לשקוד על דלתות התורה, שעות הלילה המאוחרות היו עבורו למשב רוח מרענן כשצלל בים התורה. בשנותיו האחרונות קיבל על עצמו לסיים את כל הש"ס בעיון, לשם כך הוא הקדיש פרק זמן בכל יום ובכל מספר חודשים היה מכנס את בניו וחתניו ועורך מסיבת סיום מסכת לגומרה של תורה.

כשהגיע פעם לברר פרטים על בחור מסוים באחת הישיבות הקדושות, הבחין באברך שיושב ועוסק בתורה בהתמדה רצינית. כבר במבט הראשון הבחין הרב יגן שבגדיו של האברך אינם הולמים את מעמדו: חליפתו דהוייה ובלויה, נעליו קרועים וכולו זועק דלות מרה. פליאתו גדלה שבעתיים כאשר נודע לו על רום מעלתו הגבוהה של האברך כתלמיד חכם מופלג בתורה וביראה, והפליאה הועברה לבירור אצל ראש הישיבה שהשיב בידיעה על מצבו הכלכלי הרעוע של האברך.

הרב יגן לא החריש. "מחר אני רוצה לפגוש אותך בגאולה במקום פלוני בשעה פלונית", ביקש מהאברך. למחרת היום נפגשו השניים בגאולה, כשבסיום הפגישה יצא האברך ברכוש גדול: שתי חליפות בגדים, כובע חדש, בגדים, נעליים וכל השאר. התשלום, לא אמרנו, היה על חשבון הרב יגן, שהלה לא הכירו מעולם!

סיפורי מופתים וישועות רבות נכרכו בשמו הטוב של הרב זצ"ל. אך הצד השווה שבהם שכולם מסמלים ומקפלים בתוכם: אמונת חכמים מחד גיסא ומסירות נפש עצומה לזיכוי הרבים מאידך גיסא.

בשיחה עם הרה"ג רבי אליהו אטיאס שליט"א, על אישיותו התמירה של רבינו ופעליו הרבים למען הכלל והפרט, הוא הוציא מארון הספרים את מסכת בבא מציעא וציין באזני את מאמר הגמרא בדף פה. "אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה - הקדוש ברוך הוא גוזר גזירה ומבטלה בשבילו".

אין כאן חידושים מבריקים. פשוט, דברים פשוטים וטבעיים בהשקפת התורה. אדם שמשיב לב בנים על אבותם, מקרב את בני ישראל לאביהם שבשמים כדאי הוא שדבריו יהיו נשמעים בשמים עד כדי כך שאפילו אם הקדוש ברוך הוא גוזר גזירה, הוא מבטלה, בשבילו...

כשחלה ונפל למשכב בשיא פריחתו במיטב שנותיו, כאב לו הרבה שאינו יכול להמשיך בעבודת הקודש. הוא התבטא לא אחת שהוא בגדר "פועל באמצע היום ועדיין לא השלים את המלאכה". חרף מכאוביו וייסוריו המרים, המשיך בעבודת הקודש והתמיד בלימוד התורה בהיכל ישיבתו "קהילת יעקב" המתנוססת לתפארה בעיה"ק ירושלים והעומדת כיום בראשות בניו ממשיכי דרכו. זכותו תגן עלינו.

כן. זהו המונולוג של הרה"צ מזכה הרבים רבי ניסים יגן זצ"ל, עם בורא העולם. היה זה במהלך מלחמת יום הכיפורים שפרצה בתחילת שנת תשל"ג, והפילה חללים רבים, רבי ניסים השתתף בזיהוי גופות החללים שחזרו משדה הקרב, ומפאת הצורך גם בקבורתם של החללים. העבודה המפרכת התישה את גופו והעכירה את מצב רוחו, בלבו פנימה התחוללה סערת רגשות הוא ידע לזהות במדויק את שורש המחלה שהביאה לתוצאות האיומות, הצער מילא את כל ישותו ואז בשעת תפילה הוא נשא עיניו השמימה והתחנן: רבונו של עולם! תן לי אותם אני יחזיר אותם אליך בתשובה שלימה. אל תיקח אותם, רק תתן לי זמן!

זיכוי הרבים

ברוך אומר - ועושה. בראש מעייניו, עמד ללא ספק מצות זיכוי הרבים. לשם זיכוי יהודי במצוה אחת, היה גומא מרחקים ועושה הכל כדי שיהודי יקיים מצוה. פעם שמע שאשה אחת מבית שאן הצהירה שאם הרב יגן יביא לה כיסוי ראש, היא תכסה את ראשה. ללא כל שהיות הוא נסע מירושלים לבית שאן, כדי שהאשה תכסה את ראשה כדת יהודית.

לרב יגן היה מלוה קבוע לכל מקום בארץ ובעולם שבו הוא הגיע. למלווה הזה קראו "תיק עזרה ראשונה". אגד מדבק, חוסם עורקים ופולידין לא היה בו, מצרכים אלו ניתן להשיג כמעט בכל מקום. התיק הכיל עזרה ראשונה מתחום שונה לחלוטין, היו בו תפילין, מזוזות, ציוד לבדיקת מזוזות, טליתות, כיפות ומכונות גילוח, קלטות וכתבות שפורסמו בעיתונות על פשיטת הרגל של החינוך הממלכתי, ועוד.

כשנשאל פעם על נחיצותו של התיק בעידן המשלוחים המהירים לכל

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינמו זיע"א

יש שם דלת, כיון שהיתה מכוסה בטיט) והוא ברח דרך אותה דלת וניצל.

אמנם חלק גדול מגופו של ר' ישועה בער ונגרמו לו כוויות קשות בדרגות גבוהות מאוד, וכתוצאה מכך הוא שכב זמן רב בבית החולים, אולם זכות האמונה בצדיק הגינה בעדו והוא ניצל לבסוף.

דבר זה מלמדנו על כח האמונה בצדיקים, כי עי"ז מתקדש שם שמים ברבים, ואף אצל הגויים מתקדש שמו של הקב"ה.

ר' ישועה דרעי, תושב קזבלנקה, היתה לו חנות קטנה למכור צ'יפס ונקניקיות. באחד הימים פרצה שריפה גדולה בחנות כתוצאה משמן שנדלק. בגדיו נתפסו באש וגופו החל לבעור. מרוב בהלתו הוא החל לצעוק, ואז לפתע ראה למול עיניו את תמונתו של רבי חיים הקטן, וזעק בשארית כוחותיו שבזכות רבי חיים ינצל מהמות.

לפתע נפתחה מאחוריו דלת "סתרים" (שאף הוא בעצמו לא ידע